

Det, mener jeg, fremgaaer fuldkommen klart af den Maade, hvorpaa dette Tillæg er affattet.

Besværlig: Et af de svageste Punkter ved Absolutismen var idetviis det, at Ansvarret forflygtigede sig; den underordnede Embedsmand spurgte den overordnede, og denne spurgte igjen den, der var over ham, og endelig gik man til det danske Cancellie, og, naar det danske Cancellie havde Tvivl, gik det til Kongen, og saa endte det Hele med en kongelig Resolution. Det er denne Ansvarsløshed, som jeg troer er en af de svageste Sider ved Absolutismen, og det er den, som jeg troer, det constitutionelle Monarchie er kaldet til at faae ophævet saa meget som muligt. Det, som jeg troer er en vigtig Opgave i denne Henseende, er at komme til en Ansvarlighedslov, ikke blot for Ministeriet, men ogsaa for Embedsmændene. Jeg troer, at det, at der hviler Ansvar paa en Mand, har en ganske anden Udvikling af hans Kræfter til Følge og derfor vil føre til et rigtigt Resultat. Med denne Betragtning for Die har det derfor i høj Grad vaakt min Forundring at have seet, at Folkethinget, ved at foretage Forandringer i nærværende Forslag, istedetfor at bevare den Ansvarlighed, som fandtes i Lovforslaget, saaledes som det var kommen fra Regjeringen, istedetfor at bevare den udeelt og lade den med hele sin Kraft hvile der, hvor den burde hvile, nemlig paa Kjøbenhavns Magistrat, — at Folkethinget ved at foretage Forandringen i Lovforslaget har svækket denne Ansvarlighed, har selv gjort en Forandring, hvorved Principet for Ansvarligheden er blevet rystet. Det er klart, efter Forslaget, saaledes som det var kommet fra Regjeringen, at, hvor der var Uenighed mellem Borgerrepræsentantskabet og Magistraten, der hvilede hele Ansvarret, dersom Magistraten sagde nei, paa Magistraten alene; det maatte da være klart, at, hvis den sagde nei, saa blev der Intet af den paagældende Foranstaltning. Det er dette Princip, man har forandret, idet man har sagt: Dersom Magistraten siger nei, saa kunne vi gaae til Indenrigsministeren, saa kunne vi faae ham til at afgjøre Sagen. Det forekommer mig, at man herved er kommen lidt

tilbage til det gamle Cancellie-Princip: naar jeg ikke kan blive enig med vedkommende Embedsmand, saa gaaer jeg et Trin høiere op, saa gaaer jeg til Ministeren. Det troer jeg er at forrykke Forholdet, og jeg troer, at det kan føre til en meget betydelig Skade; det kan føre til, at Magistraten meget lettere vil sige nei end ellers, fordi den ved, at, siger den nei, saa har den idetmindste ikke Ansvarret for, at den paagældende Foranstaltning gaaer igennem, men kan lade Sagen gaae til Indenrigsministeren, hvor den altsaa vil blive afgjort.

Det er derfor efter min Anskuelse en stor Feil, at man i Folkethinget er kommen til denne Bestemmelse. Jeg betragter den som saa væsentlig, at jeg har haft stor Betænkelse ved at gaae ind paa nærværende Forslag og Tvivl om, hvorvidt jeg, som Medlem af Udvalget, kunde stemme for at andrage hos Thinget paa at gaae ind derpaa. Det har derfor været mig klart at høre, at den meget ærede Minister har udtalt, at Bestemmelserne med Hensyn til Raadmandsvalget dog vel nærmest maatte betragtes som et Experiment. Jeg seer deri en Antydning af, at Ministeriet vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Punkt, Raadmandsinstitutionen, og at Ministeriet, da det har erklæret sig uvilligt til, eller ialtsind kun meget nødtigt at ville gaae ind paa de Forandringer, der ere stete, med Hensyn til Magistratens Ansvar, ogsaa derpaa vil have sin Opmærksomhed henvendt, saa at jeg haaber, at der om ikke meget lang Tid vil skee de Forbedringer i Loven med Hensyn til disse to Punkter, som jeg rigtignok anseer for hensigtsmæssige. Jeg skal derfor, uagtet disse Betænkninger, stemme for Lovforslaget.

Da ellers Ingen forlangte Ordet, oplæses § 1 og de Paragrapher af Lovforslaget, som i det andet Thing vare blevne forandrede, nemlig Paragrapherne 6, 9, 12 og 19, hvorefter Loven vedtoges eenstemmigt med 36 Stemmer.

Formanden: Loven vil nu blive at stille Conseilspræsidenten.